

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 124.408 van 20 oktober 2003
in de zaken A. 52.927/IX-1033
53.644/IX-1034.**

In zake : Patrick JONCKHEERE,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. DE VILLE,
kantoor houdende te BLANKENBERGE,
Zuidlaan 14-16

tegen :

het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge.

DE RAAD VAN STATE, IXe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Patrick JONCKHEERE op 16 juli 1993 heeft ingediend om enerzijds de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 mei 1993 van het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge waarbij het verzet van verzoeker tegen het besluit van 13 april 1993 wordt afgewezen en waarbij zijn erkenningskaart als havenarbeider in de haven van Zeebrugge wordt ingetrokken wegens het feitelijk afstand doen van zijn erkenning "wegens niet-verschijning" en om anderzijds te horen zeggen voor recht dat hij onafgebroken havenarbeider gebleven is (de zaak G/A. 52.927/IX-1033);

Gezien het verzoekschrift dat Patrick JONCKHEERE op 15 september 1993 heeft ingediend om enerzijds de vernietiging te vorderen van het besluit van 14 juli 1993 van het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge waarbij de beslissing van 12 mei 1993 wordt gehandhaafd en om anderzijds te horen zeggen voor recht dat hij onafgebroken havenarbeider gebleven is (de zaak G/A 53.644/IX-1034);

Gelet op het arrest nr. 44.312 van 4 oktober 1993 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit en de vordering tot het opleggen van een dwangsom worden verworpen (de zaak G/A. 52.927/IX-1033);

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op de beschikking van 5 juni 1998 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 5 juni 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 20 mei 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 juni 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DE VILLE, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat C. SAELS die, loco advocaat G. DOMEZ verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het gedeeltelijk eensluidend advies van auditeur L. VERMEIRE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat het beroep onderzocht moet worden met inachtneming van het volgende reglementair kader :

1.1. Krachtens artikel 1 van de wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid, mag niemand “in de havengebieden, havenarbeid laten verrichten door andere werknemers dan erkende havenarbeiders”. Krachtens artikel 3 van dezelfde wet bepaalt de Koning de voorwaarden en de modaliteiten van de erkenning van de havenarbeiders.

1.2. Het koninklijk besluit van 17 mei 1977 betreffende de voorwaarden en modaliteiten van de erkenning van havenarbeiders in het havengebied van Zeebrugge verleent aan het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge (hierna: het Paritair Subcomité) de bevoegdheid om de havenarbeiders te erkennen (artikel 1) en om hen een erkenningskaart af te leveren (artikel 2). Het bepaalt de voorwaarden waaronder de havenarbeiders erkend kunnen worden (artikel 3) en waaronder de erkenning ingetrokken kan worden (artikel 5).

Artikel 5ter van het besluit bepaalt de gevallen waarin de erkenning van de havenarbeider vervalst. Die bepaling, zoals zij bestond ten tijde dat de bestreden beslissingen werden getroffen, luidt als volgt :

“De erkenning als havenarbeider vervalst :

- 1° wanneer de erkende havenarbeider uitdrukkelijk of feitelijk afstand doet van zijn erkenning;
- 2° (...);
- 3° (...).”

1.3. In het koninklijk besluit van 16 november 1977 tot vaststelling van de intrekkingprocedure van de erkenning als havenarbeider alsmede de modaliteiten van zijn verdediging voor de administratieve commissie opgericht in de schoot van het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge, wordt een procedure

uitgewerkt voor het besluitvormingsproces betreffende de intrekking van de erkenningskaart. Het besluit luidt als volgt :

“Artikel 1. Wanneer het paritair subcomité het voornemen heeft de erkenningskaart van een havenarbeider in te trekken dan wordt deze laatste door de secretaris op de door hem vastgestelde datum uitgenodigd zich aan te bieden voor het Paritair Subcomité.

Wanneer de arbeider zich niet op de vastgestelde datum aanbiedt, dan wordt hij opgeroepen voor een volgende zitting van het paritair subcomité bij aangetekend schrijven.

Het paritair subcomité kan bij verstek een beslissing nemen indien de arbeider zich niet aangeboden heeft voor het einde van de tweede zitting waarvoor hij opgeroepen werd overeenkomstig het eerste lid.

De bij verstek genomen beslissing wordt aan de belanghebbende betekend door de secretaris binnen de acht dagen na haar uitspraak, hetzij bij deurwaardersexploit, hetzij bij aangetekend schrijven dat uitwerking heeft op de derde werkdag na de datum van verzending.

Binnen de acht dagen na de betekening kan de arbeider verzet aantekenen tegen deze beslissing.

Om op geldige wijze verzet te kunnen aantekenen moet de arbeider, hetzij persoonlijk voor de secretaris verschijnen, hetzij hem een ter post aangetekend schrijven richten.

Bij aangetekend schrijven roept de secretaris de arbeider op voor een nieuwe zitting van deze commissie.

Wanneer een tweede beslissing bij verstek wordt genomen ten overstaan van de oorspronkelijke eiser bij verzet, dan is het deze laatste niet meer toegelaten opnieuw verzet aan te tekenen.

Art. 2. De havenarbeider mag zich tijdens de procedure tot intrekking van de erkenning laten bijstaan door een advocaat of een vertegenwoordiger van een van de werknemersorganisaties die vertegenwoordigd zijn in het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge”.

1.4. Naast de voornoemde reglementaire besluiten worden de rechten en de plichten van de havenarbeiders te Zeebrugge nader bepaald in de “Codex voor de haven van Zeebrugge”, welke onder de vorm van collectieve arbeidsovereenkomst van toepassing is op de werknemers en de werkgevers in de haven van Zeebrugge.

Naar luid van artikel 13, 4°, van de door de verwerende partij in het administratief dossier neergelegde Codex kan het Paritair Subcomité de erkenning “intrekken overeenkomstig de intrekkingprocedure van de erkenning zoals voorzien in K.B. 16.11.77” wanneer “de erkende havenarbeider uitdrukkelijk of feitelijk afstand doet van zijn erkenning”.

2. Overwegende dat de voor de oplossing van het geschil relevante feiten als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. Verzoeker Patrick JONCKHEERE is sinds 1 juni 1989 erkend als havenarbeider in de haven van Zeebrugge.

2.2.1. In de loop van de jaren 1990 en 1991 wordt door de werkgever van verzoeker vier keer klacht ingediend wegens het zich niet aanmelden op het werk. Een van die klachten leidt tot een vermaning, een andere tot een terugzetting in rang voor de duur van een maand.

2.2.2. Op 23 februari 1993 dient de werkgever van verzoeker een nieuwe klacht in wegens vastgestelde afwezigheid op het werk op 19 februari 1993.

Verzoeker houdt voor die dag ziek te zijn geweest en telefonisch zijn afwezigheid gemeld te hebben. Op 24 februari 1993 dient hij een ziekteattest in.

2.3.1. Met een gewone brief van 5 maart 1993 wordt verzoeker opgeroepen om op 16 maart 1993 voor het Bestendig Bureau van het Paritair Subcomité te verschijnen met betrekking tot de sub 2.2.2. vermelde klacht. De brief vermeldt dat een verhindering schriftelijk gemeld dient te worden.

2.3.2. Verzoeker verschijnt niet op de zitting. Het Bestendig Bureau beslist, verwijzend naar artikel 5bis van het koninklijk besluit van 17 mei 1977 - dat de schorsing van de erkenning toelaat voor de duur van het administratief onderzoek -, de erkenning van verzoeker te schorsen “omdat (hij) zonder verwittiging afwezig bleef”.

De schorsing wordt dezelfde dag door het Paritair Subcomité bevestigd. Zij wordt met een aangetekende brief van 18 maart 1993 ter kennis van verzoeker gebracht. Met die brief wordt verzoeker tevens opgeroepen naar de vergadering van het Paritair Subcomité van 13 april 1993 “om de afhandeling van (zijn) dossier mogelijk te maken” en er wordt hem medegedeeld: “Indien u geen

gevolg geeft aan deze uitnodiging zal uw erkenning ambtshalve ingetrokken worden.”

2.4.1. Verzoeker verschijnt niet op de zitting van 13 april 1993.

Het Paritair Subcomité beslist, bij verstek, de erkenningskaart van verzoeker vanaf 13 april 1993 in te trekken. Het besluit luidt als volgt :

“Het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge;

Gelet op de wet van 8 juni 1972 betreffende de havenarbeid, gewijzigd bij het koninklijk besluit nr. 15 van 23 oktober 1978;

Gelet op het koninklijk besluit van 17 mei 1977 betreffende de voorwaarden en modaliteiten van de erkenning van havenarbeiders in het havengebied van Zeebrugge;

Gelet op het koninklijk besluit van 16 november 1977 tot vaststelling van de intrekkingprocedure van de erkenning als havenarbeider;

Overwegende dat betrokkene regelmatig werd opgeroepen bij gewone brief van 5.03.93 en bij aangetekende brief van 18.03.93, dat hij niet verschijnt zodat het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge op 13 april 1993 bij verstek dient te oordelen;

Neemt de volgende administratieve beschikking :

Met ingang van 13 april 1993 wordt de erkenningskaart van de heer JONCKHEERE Patrick bij verstek ingetrokken wegens het feitelijk afstand doen van zijn erkenning door het niet-verschijnen (art. 5ter van het KB van 17.05.1977 - BS van 13.07.1977 en art. 13.4 van de codex)”.

2.4.2. De Centrale der Werkgevers Zeebrugge verwittigt verzoeker op 15 april 1993 dat het Paritair Subcomité de voorlopige schorsing van zijn erkenning omgezet heeft in een definitieve intrekking vanaf 13 april 1993. Het Paritair Subcomité zendt hem op 19 april 1993 een afschrift van het besluit, met de mededeling dat hij de mogelijkheid heeft om binnen de acht dagen na de ontvangst van de brief verzet aan te tekenen.

2.5. Op 14 april 1993 tekent verzoeker verzet aan. Hij wijst erop dat hij de uitnodiging voor de vergadering van het Paritair Subcomité van 16 maart 1993 niet ontvangen heeft en legt daarvoor een attest van zijn huiseigenaar voor waarin deze verklaart dat er in het appartementsgebouw waar hij woont, werken zijn uitgevoerd -vervanging bellen en postbussen in de inkomhal- welke tot gevolg

hebben gehad dat de persoonlijke post van de bewoners bij de reclamebladen in de inkomhal werd gelegd. Hij geeft vervolgens toe dat hij de oproeping voor de vergadering van 13 april 1993 wel ontvangen heeft, maar betoogt dat hij op die oproeping niet ingegaan is omdat enkele collega's hem hadden gezegd dat op een schorsing toch niet wordt teruggekomen, omdat hij toen depressief was en de dag voor de zitting teveel kalmeermiddelen had genomen. Hij stipt ook aan dat hij "zonder de haven" financiële en heel wat sociale problemen tegemoet gaat en vraagt om een tweede kans te krijgen, waarbij hij zich akkoord verklaart met elke andere sanctie dan de intrekking van de erkenning. Wat de grond van de zaak betreft, schrijft verzoeker dat zijn prestatieboek voor 21 februari 1993 afgestempeld is met de vermelding "ziek" en dat hij de nodige ziektebriefjes heeft ingediend zodat zijn afwezigheid niet ongewettigd was.

2.6.1. Op 12 mei 1993, zonder dat verzoeker voor de vergadering was opgeroepen, neemt het Paritair Subcomité op zicht van de stukken kennis van het verzet van verzoeker.

Er wordt besloten :

"VERZET/INTREKKING ERKENNING (JONCKHEERE Patrick)

Na bespreking van het dossier zijn de aanwezigen van oordeel dat geen nieuwe elementen werden aangebracht om de intrekking van de erkenning te annuleren".

2.6.2. Met een brief van 17 mei 1993 wordt aan verzoeker het volgende medegedeeld :

"BETREFT : uw aangetekend verzet tegen de intrekking van uw erkenning
Mijnheer,

Tijdens de vergadering van het P.S.C. van 12 mei 1993 hebben de aanwezigen kennis genomen van uw aangetekend verzet tegen de intrekking van uw erkenning.

Na bespreking van de argumenten die moesten leiden tot een eventuele annulering van de beslissing van 13 april 1993, stelden de leden vast dat geen enkel nieuw element naar voren werd gebracht die de intrekking van uw erkenning zou kunnen tenietdoen. Bijgevolg blijft uw erkenning als havenarbeider-Zeebrugge ingetrokken".

De beslissing van 12 mei 1993 vormt het voorwerp van het eerste beroep, dat ingediend is op 16 juli 1993.

2.7. Met een schrijven van 25 mei 1993 protesteert verzoeker tegen het besluit van het Paritair Subcomité van 12 mei 1993. Hij is van oordeel dat hij wel degelijk nieuwe argumenten had aangevoerd om zijn erkenning niet in te trekken. Hij herhaalt de argumentatie welke hij in zijn verzet tegen het besluit van 16 maart 1993 had uiteengezet en vraagt dat het Paritair Comité de beslissingen van 16 maart en 13 april 1993 zou herzien en de intrekking van zijn erkenning zou tenietdoen.

2.8.1. De voorzitter van het Paritair Subcomité roept verzoeker op voor de vergadering van 14 juli 1993 “teneinde (zijn) brief van 25 mei 1993 nader toe te lichten”.

Verzoeker verschijnt er en voert er zijn verdediging, die als volgt genotuleerd wordt :

“Bespreking verzet JONCKHEERE Patrick

Betrokkene wordt gehoord naar aanleiding van het verzet dat hij aantekende tegen het bij verstek intrekken van zijn erkenning.

uitleg JONCKHEERE :

- werd opgeroepen n.a.v. een klacht van AFW i.v.m. een onwettige afwezigheid op 19/02/1993
 - betwist het onwettig afwezig zijn op bedoelde dag omdat hij ziek was en dit ook meldde; getuige hiervan de ziektestempel die hem werd gegeven voor 19/02/1993
 - is nu sedert 13/04/1993 zonder inkomen en zonder vergoeding
- beslissing : zal later, na overleg en beraad, medegedeeld worden”.

Na beraad besluit het Paritair Subcomité de intrekking van de erkenning van verzoeker te handhaven.

2.8.2. Deze beslissing van 14 juli 1993 wordt op 16 juli 1993 als volgt ter kennis van verzoeker gebracht :

"Betreft : Intrekking erkenning als havenarbeider

Tijdens de vergadering van het Paritair Subcomité voor de haven van Zeebrugge van 14 juli 1993 werd U uitgenodigd ten einde uw argumenten van

uw verzet tegen de intrekking van uw erkenning (P.S.C. van 13/04/1993) te komen uiteenzetten.

Na U gehoord te hebben, en rekening houdende met uw vroegere prestaties en uw houding t.o.v. het werk als havenarbeider, hebben de leden, na langdurig overleg en beraad, beslist de intrekking van uw erkenning als havenarbeider te handhaven".

Deze beslissing vormt het voorwerp van het tweede beroep, dat op 15 september 1993 wordt ingesteld;

De bevoegdheid van de Raad van State.

3. Overwegende dat de verwerende partij terecht aanvoert dat de Raad van State niet bevoegd is om, in de plaats van het actief bestuur, voor recht te zeggen dat verzoeker onafgebroken erkend havenarbeider gebleven is; dat, wat dat betreft, de beide vorderingen niet ontvankelijk zijn;

De ontvankelijkheid.

4.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord in de zaak G/A 52.927/IX-1033 aanvoert dat verzoeker, hoewel hij formeel de vernietiging vraagt van het besluit van 12 mei 1993, zich in wezen verzet tegen de beslissing van 13 april 1993, dat die beslissing hem op 27 april 1993 ter kennis gebracht is en dat bijgevolg het annulatieberoep, dat van 16 juli 1993 dagtekent, te laat ingediend is;

Overwegende dat de verwerende partij ook het belang van verzoeker betwist, doordat het besluit van 12 mei 1993 niet genomen is overeenkomstig de verzetsprocedure bepaald in het koninklijk besluit van 16 november 1977 -verzoeker tekende immers verzet aan vooraleer de verzetstermijn van 8 dagen was aangevangen-, zodat het besluit van 12 mei 1993 slechts als een zuiver bevestigende beslissing van het besluit van 13 april 1993 kan worden gezien; dat zij het belang van

verzoeker ook in vraag stelt vanuit de vaststelling dat op 14 juli 1993 opnieuw besloten is om de intrekking van de erkenning van verzoeker te handhaven;

4.2. Overwegende dat verzoeker daarop repliceert dat hij verstek heeft gegeven voor de vergaderingen van 16 maart en van 13 april 1993, maar dat, rekening houdend met zijn verzet, de procedure slechts afgesloten is kunnen worden na een nieuwe beslissing -deze van 12 mei 1993- van het Paritair Subcomité en dat hij tijdig tegen die beslissing annulatieberoep heeft ingesteld;

Overwegende dat, op het vlak van het belang, verzoeker betoogt dat hij met zijn brief van 14 april 1993 de verzetsprocedure regelmatig op gang heeft gebracht en dat de verwerende partij dat verzet ook als zodanig en zonder voorbehoud behandeld heeft; dat zij stelt dat, na verzet, een tegensprekelijke beslissing genomen moet worden en dat het annulatieberoep ingediend is binnen de 60 dagen nadat deze tegensprekelijke beslissing genomen is;

4.3. Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nog betoogt dat de twee beroepen samengevoegd zijn, dat zij derhalve als één geheel behandeld dienen te worden en dat elke onwettigheid die in “het traject” van de besluitvorming is begaan, onderzocht moet worden;

4.4. Overwegende dat verzoeker met het beroep nr. 52.927/IX-1033 de vernietiging vordert van het besluit van 12 mei 1993 waarbij het Paritair Subcomité, na de bespreking van de argumenten die verzoeker naar voren had gebracht in zijn verzet tegen de beslissing van 13 april 1993 om zijn erkenning in te trekken, besluit dat er geen reden is om op die intrekkingbeslissing terug te komen; dat het verzet tegen een besluit tot intrekking van de erkenning georganiseerd is door het koninklijk besluit van 16 november 1977; dat, aangezien noch die reglementaire bepaling, noch enige andere, voorzien in de nietigheid van een verzetsakte die ingediend wordt vooraleer het intrekkingbesluit aan de betrokkene betekend is kunnen worden, verzoeker regelmatig de verzetsprocedure bij het Paritair Subcomité aanhangig heeft gemaakt; dat de beslissing van 12 mei 1993, die over dat verzet

uitspraak doet, zeker niet de eenvoudige bevestiging is van het besluit van 13 april 1993, maar een nieuwe beslissing die het laatstgenoemd besluit opsloopt en waartegen verzoeker binnen de 60 dagen na de kennisneming annulatieberoep kon instellen; dat de excepties niet gegrond zijn;

4.5.1. Overwegende dat de beslissing van 14 juli 1993 om de intrekking van de erkenning van verzoeker te handhaven, het gevolg is van het willig beroep dat verzoeker op 25 mei 1993 -dit is binnen de termijn waarin hij een annulatieberoep kon indienen- had ingediend tegen het besluit van 12 mei 1993; dat die beslissing genomen is nadat het Paritair Subcomité verzoeker gehoord heeft, zijn argumentatie nogmaals besproken en een nieuwe argumentatie heeft toegevoegd; dat ook dat besluit niet als een bevestigende beslissing buiten de vernietigingsbevoegdheid van de Raad van State dient te blijven;

4.5.2. Overwegende dat de beroepen gericht zijn tegen twee beslissingen aangaande de intrekking van de erkenning van verzoeker als havenarbeider; dat, aangezien de tweede bestreden beslissing het eindpunt vormt van het nieuw onderzoek dat de verwerende partij aan de zaak heeft gewijd ten gevolge van het willig beroep van verzoeker tegen de eerste bestreden beslissing en de twee beslissingen derhalve in elkaars verlengde liggen, het besluit van 14 juli 1993 het besluit van 12 mei 1993 opgesloopt heeft zodat dit elke materiële rechtskracht verloren heeft; dat, zelfs in geval van vernietiging van het besluit van 14 juli 1993, dat besluit niet herleeft; dat om die reden verzoeker er geen actueel belang meer bij heeft dat besluit nog vernietigd te zien; dat het beroep nr. 52.927/IX-1033 om die reden niet ontvankelijk is;

De zaak G/A 53.644/IX-1034.

5.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel, zoals uiteengezet in het verzoekschrift en toegelicht in de memorie van wederantwoord, aanvoert dat het bestreden besluit van 14 juli 1993 onwettig is, doordat (eerste onderdeel) het besluit van 12 mei 1993 onwettig is aangezien het totstandgekomen is met

miskenning van het koninklijk besluit van 16 november 1977 en van zijn rechten van verdediging en aangezien er wordt aangenomen dat er geen nieuwe argumenten naar voor zijn gebracht, doordat (tweede onderdeel) de verwerende partij -zonder dat dit is voorzien in het koninklijk besluit van 16 november 1977- het bezwaar van 25 mei 1993 van verzoeker heeft aangegrepen om haar eerder begane onwettigheid recht te zetten en doordat (derde onderdeel) de oproeping om op 14 juli 1993 voor het Paritair Subcomité te verschijnen niet vermeldt dat het bestuur de procedure niet als beëindigd beschouwde, terwijl het besluit van 14 juli 1993 dan wel uitdrukkelijk handelt over de intrekking van zijn erkenning als havenarbeider;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt wat volgt: onregelmatigheden begaan bij de totstandkoming van het besluit van 13 april 1993 kan de vernietiging van het besluit van 14 juli 1993 niet rechtvaardigen; overigens betwist verzoeker niet dat hij wel degelijk opgeroepen werd voor de vergadering van 13 april 1993 zodat het eerste onderdeel van het middel feitelijke grondslag ontbeert; de beslissing van 14 juli 1993 is er gekomen op vraag van verzoeker zelf om de beslissing van 13 april 1993 te herzien, hij is opgeroepen om zich voor het Paritair Subcomité te verdedigen en heeft dat ook gedaan; verzoeker verduidelijkt niet waarom het Paritair Subcomité hem had moeten mededelen dat het de procedure niet als beëindigd beschouwde;

5.3.1. Overwegende dat de verwerende partij terecht betoogt dat de onregelmatigheden die begaan zijn bij de totstandkoming van het besluit van 12 mei 1993, de beslissing van 14 juli 1993 niet automatisch gebrekkig maken; dat immers de verwerende partij op 14 juli 1993 de problematiek van de intrekking van de erkenning van verzoeker heroverwogen heeft na kennis genomen te hebben van het willig beroepschrift van verzoeker en na verzoeker gehoord te hebben; dat zij aldus met een geheel nieuwe beslissing -welke niet voortbouwt op vroegere beslissingen, ook niet op het besluit van 12 mei 1993- de rechtstoestand van verzoeker opnieuw bepaald heeft; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

5.3.2. Overwegende dat verzoeker niet uiteenzet welke reglementaire bepaling het Paritair Subcomité moest beletten op basis van het willig beroep van verzoeker de problematiek van de intrekking van de erkenning opnieuw in onderzoek te nemen en de eventueel gemaakte misstappen recht te zetten; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is;

5.3.3. Overwegende dat de oproepingsbrief van 7 juli 1993 verwijst naar de brief van 25 mei 1993 van verzoeker, dit is zijn eigen vraag tot herziening van het besluit van 12 mei 1993; dat de Raad van State niet inziet waarom het besluit van 14 juli 1993 onregelmatig zou kunnen zijn om reden dat de oproeping niet verwijst naar de heroverweging van het besluit van 12 mei 1993, aangezien dat precies de bedoeling van verzoeker was toen hij op 25 mei 1993 een willig beroep instelde; dat het derde onderdeel van het middel niet gegrond is;

5.4. Overwegende dat het eerste middel in zijn geheel niet gegrond is;

6.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat op de vergadering van het Paritair Subcomité van 14 juli 1993 “minstens één derde persoon aanwezig (was), mogelijks de Heer P. CROMPHOUT”, terwijl de intrekking van de erkenning van een havenarbeider een tuchtprocedure is, die niet in aanwezigheid van derden behandeld mag worden;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord betoogt dat de eerste attaché van de dienst Collectieve Arbeidsbetrekkingen bij het ministerie van Tewerkstelling en Arbeid, P. CROMPHOUT, de vergadering van 14 juli 1993 heeft bijgewoond in de hoedanigheid van technisch raadgever, bedoeld in artikel 45 van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités;

6.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat de bijstand van technici, waarop de verwerende partij doelt, niet geldt voor tuchtprocedures;

6.4. Overwegende dat artikel 45, eerste lid, van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités aan het Paritair Subcomité de mogelijkheid biedt zich te laten bijstaan door technische raadgevers waarvan het aantal in het huishoudelijk reglement is vastgesteld; dat het tweede lid van die bepaling de minister ook toelaat op eigen initiatief of op verzoek van het comité “één of meer ambtenaren als adviseur (aan te wijzen)”; dat nergens bepaald is dat die regeling niet toegepast zou mogen worden wanneer het Paritair Subcomité zich beraadt over de intrekking van de erkenning van een havenarbeider; dat verzoeker niet aanvoert dat de betrokken raadgever deelgenomen zou hebben aan de stemming; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de beroepen, bepaald op 198,32 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig oktober 2000 en drie, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.